

almindelige Sal havde et Opholdssted for anholdte Personer. Det forekommer mig imidlertid klart, at det under alle Omstændigheder for en anholdt maa være i aller højeste Grad ubehageligt faaledes at blive sat paa Forundringsstolen i et saa at sige offentligt Lokale, hvor alle passerende kunne have Øje med den anholdte, og hvor der jævnlig jo endda maasse kan falde mere eller mindre smagfulde Bemærkninger fra de underordnedes Side. Og noget lignende finder i Virkeligheden paa et senere Tidspunkt af Retsplejen Sted. Saa snart Sagen er henvist til Forhør, og den mistænkte altsaa jævnlig skal stedes for Retten, saa har man her paa Kjøbenhavns Raadhus nogle højt uhyggelige Stabe anbragte i en temmelig mørk og smal Gang uden for Lokalerne, hvor Forhørene holdes. I disse Stabe kan det jævnlig hændes, at anholdte maa opholde sig timevis i Træk, før Turen kommer til dem at komme i Forhør. Ja, jeg ved meget vel, at Undskyldningen herfor skal søges i daarlige Pladsforhold, som eksistere, og det er utvivlsomt ogsaa saa. Men jeg mener dog, at det er urigtigt og uheldigt for ikke at bruge stærkere Udtryk, at noget saadant skal ske. Det kan ikke nægtes, at den, der er sigtet mistænkt for en Forbrydelse, derved underkastes en Lidelse ud over den, som var nødvendig for at undersøge og behandle Sagen mod ham, og det vilde virkelig være i allerhøjeste Grad heldigt, om man snarest muligt kunde komme bort derfra. Men en af Hovedklagerne mod Anvendelsen af Baretægtsfængsel er jo den lange Tid, som ikke saa sjældent er saadant Fængsel kan vare, og jeg tror vel, at der skal kunne paavises Tilfælde, hvor Fængslets Langvarighed ikke maa siges at skyldes Sagens Bestaffenhed, Banfeligheden ved at saa Sagen tilfulde oplyst, men derimod Dusket om at saa Arresteranterne møre, saa dem til at tilstaa. Det er jo nemlig det uheldige ved vor nugældende Kriminalproces, at egen Tilstaaelse som Bevismiddel spiller en saa overordentlig vigtig Rolle, at alle Kræfter fra Forhørsdommerens Side blive satte ind paa at tilvejebringe en saadan Tilstaaelse fra den sigtedes Side. Dette har utvivlsomt ikke været Lovgiverens Mening. Jeg tror, som sagt, ikke, det skal kunne nægtes, at man nu og da kan paavise Tilfælde, hvor en saadan alt for langvarig Arrest har fundet Sted, og det tror jeg er uheldigt, og jeg tror, der maa kunne findes Midler herimod. Man mente jo i sin Tid, da Indiciebevist blev indført ved Forordningen af 8de September 1841, at man da skulde have givet Stødet til, at Arrestationer

ikke varede saa længe som hidtil, og det kan jo ikke nægtes, at Forordningen vel ogsaa har udøvet nogen Virkning i saa Henseende, men jeg tror dog, at det er ret karakteristisk at se, at skønt der nu er forløbet over et halvt Hundrede Aar, siden der blev givet Dommerne Lovhjemmel til at dømme efter Indicier, naar der ikke forelaa egen Tilstaaelse, saa har der dog utvivlsomt i vor Retspraksis vist sig en vis Utilbøjelighed til at basere dommene paa Indicier. Selvfølgelig er det sket, ogsaa i store og vigtige Sager, men det kan ikke nægtes, at Tilbøjeligheden til at anvende den nævnte Forordning har ligesom maattet kæmpe sig frem mod den gamle Praksis, som nu en Gang havde faaet fast Fod inden for vore Domstole, og den er — forekommer det i alt Fald mig — ikke naaet saa vidt frem, som man kunde ønske, thi i saa Fald nærer jeg ingen Tvivl om, at man ogsaa vilde naa til, at Arrestationerne ikke havde den Langvarighed, som de nu have. Det er jo en Betingelse for at anvende Arrestation, at der er vægtige Data, som tale for, at den sigtede er skyldig i den Forbrydelse, hvorom Undersøgelsen drejer sig, og det kan derfor — forekommer det mig — ikke andet end vække Opmærksomhed, naar der kan paavises Tilfælde, i hvilke en sigtet er anholdt som mistænkt for en Forbrydelse, som han vedblivende paa det bestemteste nægter at have gjort sig skyldig i, og hvor det, efter at hans Arrestation har strakt sig over et halvt, ja et helt eller maasse halvandet Aar, naar man endelig maa gøre en Ende paa Sagen, viser sig, at der ikke under denne er oplyst saa vægtige Data mod ham, at man kan lade det komme til Aktion, kan sætte Manden under Tiltale for den Brøde, som har været Anledningen til hans Anhølbelse og langvarige Arrest. Ja, man kan endog paapege Eksempler paa, at vedkommende sluttelig bliver aktioneret og dømt for mindre betyddelige Delikter, som ere blevne oplyste lejlighedsvis under den anden Undersøgelse, men selve Hovedpunktet, det, hvorom Anklagen har drejet sig, kommer, som sagt, ikke under Aktion. Jeg tror heller ikke, dette er heldigt eller rigtigt. Nej, det, jeg tror man trænger til, og som jeg tror i endnu højere Grad vil bidrage til at formindste Muligheden af Misbrug af Arrestationsmyndigheden, er Indførelsen af en effektiv Kontrol med Forhørsdommerne. Jeg tror nemlig, at det gaar her som paa saa mange Omraader, at det ikke er heldigt, hvor en saa diktatorisk Myndighed er lagt i en enkelt Mand's Haand, at der saa ikke nogenlunde ved Siden af eller over denne Mand føres